

duhovnikov v Gradcu protestiralo! Kmetje! Ali si bode te krave žalitve dopasti pustili? Ne!!! Zato pa ne sme biti „Straža“ v nobeni poštini kmetjski hiši! Proč s tem obrekovalnim listom!

Kemperle, Kemperle, kaj si storil! V štajerskem deželnem zboru nočejo slovenski poslanci nemško govoriti. Ti Kemperle pa si na shodu v Mariboru — nemško govoril. Sicer tvoja nemščina ni posebno vzorna in bi se od inteligenčnega človeka že lahko več znanja pričakovalo. Tudi si govoril komaj dve minuti, ko so te kmetje že spustili sfrčati raz odra. Ali dejstvo je, da si govoril vsaj par besed na javnem shodu v tako sovražnem nemškem jeziku. To je smrtni greh in niti kaplan dr. Korošec ti ne bode dal odveze. Tisti Žebot sicer tudi ni modrijan, Bog vè, da ne; ali on se kot slovenski zagriženec ni udal in ni hotel nemško govoriti. Žebot je s tem v doslednosti Kemperla prekosil.

Kdo je Žebot? Na shodu je rekel, da je „posestnik“ iz Celnice na Muri. V resnici pa je nekaki šribar in plačani farški agitator, ki se za kmetijo toliko meni, kakor za lanski sneg. Seveda, „politika“ se mu zdi prijetnejša, nego težko kmetsko delo. Slučajno je bilo na shodu mnogo njegovih sosedov, pravih kmetov, ki so mu prav pošteno ušesa navili. In mi nismo krivi, da so tega od farjev zepeljanega fantička kmetje celo — opljuvali. Morda pride zdaj Žebot do pameti, v kolikor je to klerikalcem sploh mogoče. Na naše shode pa Žebot bržkone ne bode več prišel.

To bodi pribito! Prvaški listi zdaj javkajo kot tepeni psički, češ da njih plačanim agitatorjem nismo pustili na mariborskem shodu govoriti. V prvi vrsti naglašamo, da se ni k besedi noben pravi klerikalni kmet oglašil. Žebot je šribar in Kemperle je „žurnalista“ po milosti kaplanov. In vkljub temu smo celo tema dvema junakoma besedo dali. Žebot pa ni hotel v nemščini govoriti, ker nemškega menda ne zna. Zato je sfrčal iz odra. In Kemperle je govoril; ali mi nismo krivi, da resni kmetje njegovih otročjih čenč niso hoteli poslušati... Klerikalci hočejo za se vedno svobodo, drugim je pa ne dajo. To je tudi naš urednik Linhart v svojem zaključnem govoru omenil. Povedal je, da je bil šele zadnjič v Celju nesramni klerikalni shod proti učitelstvu, na katerem se slovenskemu (!) nadučitelju Brinarju ni dalo besede. Takšna je klerikalna svoboda! Klerikalci naj bodejo torej le malo tihi. Kmetje jih poznajo že prav dobro!

Iz mariborske okolice objavlja zadnji „Slov. Gospodar“ (po domače „Slov. Slep“) neki dopis, ki ga je spisal bržkone neki za ušesmi še mokri smrkolin. V dopisu se napada v prvi vrsti g. trgovca Fr. Sorko, češ da ta „Šta-

jerca“ in „Kmetjski koledar“ prodaja. Trgovec g. Sorko je splošno znani in splošno priljubljeni poštenjak, ki ni in ne bode štempeljnov kradel in se nasprotnikom prodajal, kakor „uredniki“ črnega „Gospodarja“. G. Sorko si pošteno služi svoj kruh in ni nobenemu farškemu huj-skaču ničesar dolžan. G. Sorko prodaja tisto, kar hoče in ne bode maziljenih huj-skačev vprašal, kako naj nastopa kot trgovec. Sicer smo pa prepričani, da se g. Sorko za take smrkolinske prvaške napade toliko zmeni, kakor za lanski sneg. „Gospodar“ pa pisari tudi, da so v našem priljubljenem koledarju „lumparije“ objavljene. Mi vprašamo: kakšne lumparije? Mi imamo v našem koledarju celo vrsto važnih gospodar-skih člankov, — ali je to „lumparija“? Mi imamo pa v koledarju tudi članek, ki ga je spisal katoliški duhovnik župnik F. S. Šegula; — ali je to „lumparija“? Dotični „Gospodarjev“ dopisun je pač sam lump! Pravi, da so v našem listu samo „napadi na duhovnike.“ Pove nam naj le enega poštenega in pravega duhovnika, ki smo ga mi „napadli.“ Mi obso-jamo le „duhovnike“, ki zlorabljajo vero v poli-tične namene, ki so zločinci proti morali, ki so krivoprisežniki itd. „Gospodar“ pa brani celo zaradi krive prisege v večmesečno ječo obsojene farje! Končno ponuja dopisun farške liste, ka-kor jud svoje sleparsko blago. Sreče ne bode imel v mariborskem okraju, kajti kmetje že vejo, da so klerikalni listi najhujši sleparji!

V „Straži“ se repenči zdaj Kemperle kakor kak „gimperl“ na gnoju. „Nikdar in nikoli“ vpije v uvodnem članku. Na shodu je imel mnogo manj korajže, nego v svojem uredništvu. Tam mu je padlo srce hitro v hlače, v katere je menda tudi še nekaj drugega padlo. Milo je prosil, da se mu v Božjem imenu ničesar ne zgodi in da naj ga obvarujemo pred — štajerskimi kmeti. Zdj pa nas v zahvalo blati po svojem listu, na katerega je sicer samo par tucatov politiku-jočih popov naročenega. Mi se sicer smejimo jezici tega fantička. Ali ker vemo, da naši vrli somišljeniki za noben denar „Straže“ v roke ne primejo, hočemo par njegovih otročje-zavitih lažij omeniti. Najprej pravi Kemperle, da „je končni efekt (našega shoda) velik in neizbrisen fiasko.“ Vsi pošteni ljudje, ki so bili na shodu, pa morajo priznati, da je bilo to eno najuspešnejših in najlepših zborovanj naše stranke, ka-terega pomen tudi veliki listi javno priznavajo. „Straža“ pravi, da je bil shod slabo obiskan, čeprav je bila prostorna dvorana natlačena polna; kajti bilo je najmanj 600—700 oseb navzočih. O zborovalcih piše „Straža“: „Nekaj splošno znanih posilinemskih magnatov iz okolice, ne-koliko zapeljanih in odvisnih delavcev, drugi pa frakarski purgarji iz mesta.“ Res je, da mešča-nov v splošnem ni bilo na shodu, da so pripa-

dali zborovalci večidel kmetškemu stanu in so prišli iz celega okraja, da je bilo to torej pravo kmetsko zborovanje. Naši somišljeniki in vsi, ki so bili na shodu navzoči, naj sodijo, kdo ima prav, mi ali „Straža.“ Sicer pa naj poskusijo klerikalci tak shod napraviti! Nadalje trdi „Straža“, da zborovalci niso bili „navdušeni“. Hm, hm, bili so tako „navdušeni“, da bi Kem-perle skozi okno na sveži zrak zletel, ako bi ga naš urednik Linhart in predsednik gosp. Girstmayer ne branila. Kdor je slisal odobravanje vseh naših govorov, ki je donelo kakor grom skozi dvorano, ta se bode temu „poročanju“ „Straže“ le smejal. Kar piše en Kemperle o g. Linhartu in njegovem govoru, ni vredno odgo-vora. Gotovo pa je, da se g. Linhartu v govoru vse farške stranke skupaj ni treba bati. Končno sika črni gad, da je „moralni uspeh shoda na klerikalni strani“... Oj ti revče! Kemperle, vzemi si frišne spodnje hlače in pojdi spat za farovski peč!

Občinski zastop v Breznu (Fresen) poslal je na nedeljski shod v Mariboru sledeče pismo: „— Slavnemu vodstvu „Štajerčeve“ stranke! Podpisana občina obsoja brezvestno obstrukcijo slovenskih deželnih poslancev najostreje in iz-raža svoje ogorčenje, da ravno tisti, katerim je zaupano blagostanje volilnega okraja, kot di-rektni škodljivci ljudstva nastopajo. Podpisana občina, ki je žalibog tudi s takim „zastopnikom“ osrečena, bode vse napravila, da se zopetno iz-volitev takih elementov v bodoče prepreči. Pod-pisana občina izraža „Štajerčevi“ stranki polno priznanje za sklicanje današnjega shoda. — Ob-činski urad Brezno (Fresen), dne 18. decembra 1910. Podpisi župana in občinskih svetovalcev.“ — Takih pisem dobilo je vodstvo naše stranke še mnogo.

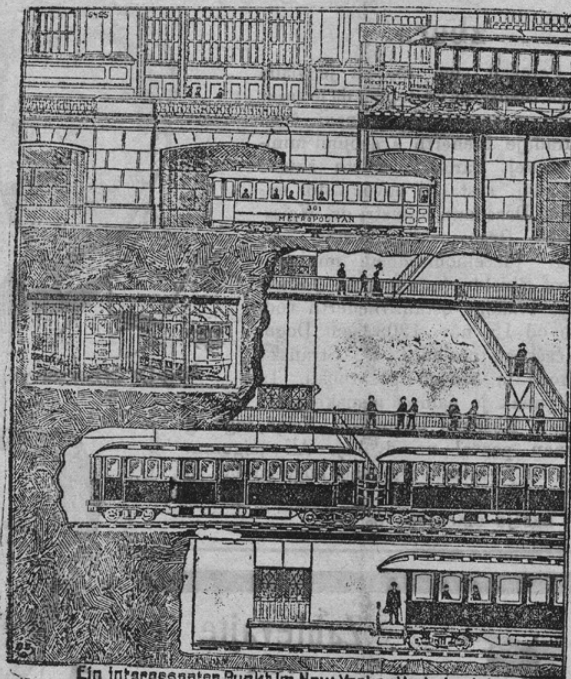
Ptujski gimnazijci, ki jih prvaški huj-skači vabijo v svoje špelunke, brez da bi pomislili, kako globoko jim s tem škodujejo, prišli so v disciplinarno preiskavo, ker so priredili v Zu-paničevi krčmi shod. Prvaški listi zdaj kar divjajo in grozijo šolski oblasti. Seveda se teh neumnih groženj nikdo ne boji. Prav neumno je tudi, da psujejo ti breznačajni prvaški listi zdaj nemške gimnazije za „denuncijante“. Na to divjanje huj-skačev, ki naj bi se sami za nos prijeli, ker skušajo za svoje huj-skarije gimna-zije naloviti in jim s tem bodočnost oropali, pravimo le eno: kdor neizkušene dečke proti volji in želji starišev v prepovedane priredbe huj-ska, čeprav dobro vè, da s tem dečke lahko ob nadaljevanje študij pripravi, ta je podli, brez-vestni lump... Prvaški naj huj-skajo v vrago-vem imenu neodvisne fantaline, ki so še tako neumni, da jim na limanice sedijo. Ali šolarje naj pustijo pri miru, kajti šolarji bodejo šele nekaj postali in šolarjem je tako počenjanje prepovedano. — V naše uredništvo je prišel g. železniški uradnik Mlakar in je izjavil, da ni res, da bi bila njegova dva sina pri zborovanju, katero je priredil dr. Fermevc v Zupančičevi oštariji, navzoča. Res je, da je bil eden njego-vih sinov takrat v Mariboru, medtem ko se je drugi pač zborovanja udeležil. Baje pa sploh ni vedel in še danes ne vè ter noče vedeti, zakaj se je šlo. G. Mlakar je izjavil, da on sam o tej prireditvi tudi ničesar ni vedel, da bi nikdar svojim sinovom udeležbo pri takih narodnjaških priredbah ne dovolil in da njegov sin-gimnazijec tudi gotovo odslej ne bode sodeloval pri takih vsega obsojenja vrednih neumnostih. Popravimo torej lojalno naše tozadevno poročilo in izjavljamo, da nimamo poudara, smatrati družino Mlakar za prvaško zagriženo. — Od druge strani se nam poroča, da je bil glavni vodja in pravi priredi-telj tega sestanka mlečozobi sinček Brenčič, kateremu bi pač bolje pristojalo, da se pobriga za svoje knjige. Na vsak način hočemo počakati na izid tozadevne disciplinarne preiskave. Potem bomo izrekli končno našo sodbo. Že danes pa trdimo, da so odrašeni prvaški voditelji a la dr. Fermevc prokleto brezvestni in lahkomišeln, ako zapeljujejo neizkušene fantke v politično huj-skarijo.

Prvaška gonja je vedno in povsod enaka: namesto dela lenoba! Slovenski člani okrajnega zastopa v Slov. Bistrici so izstopili, da pokažejo svojo zagriženost. Volilci teh zagrižencev naj se jim zahvalijo, ker ne bodejo imeli zdaj zastopstva!

Nadaljevanje na strani 9.

Zanimiva dela.

Dandanes morajo imeti inženirji pač glavo na pravem mestu. Današnja slika nam to dokazuje. V novem Yorku namreč teče v nekaterih ulicah pet različnih železniških linij druga čez drugo. Kakor znano, ima najpomembnejšo to amerikansko mesto popolno, večidel podzemeljsko zvezo brzovlakov. Zdj pa iz-vršujejo v tem mestu še zani-mivejša dela. Zgraditi je treba namreč razne točke podzemeljske železnice, na katerih se tri proge železnice križajo. Pri temu je bilo treba kopati 22 metrov pod mestni tlak. Temeljno vodo (Grundwasser) pa se dobi že pri 10 m globočine. Vsled tega je zemlja zelo premakljiva. Zato so morali Amerikanci prostor za križanje železnice izzidati. Tako se od strani nevarnost. Naša slika kaže posamezne vrste tega dela!

Ein interessanter Punkt im New-Yorker Verkehrsleben.